

SNIPS' AUTOLYSE

(DEEL 3)

FRITS SPOELSTRA

SNIPS' AUTOLYSE

© Frits Spoelstra
(mei-augustus 2015)

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com

Snips' Autolyse (deel 3)

○ Fiducie en overgave	—	4
○ Niets	—	6
○ Het meest lastige	—	9
○ Begrippen: betekenis, waarde en nut	—	11
○ Gedachten over 'speciaalheid'	—	15
○ Dieren	—	18
○ Wat zijn al de denkkeesten?	—	21
○ Eén gedachte	—	24
○ Spirituele methoden versus autolyse en ECIW	—	26
○ Waarom er geen wereld kan bestaan	—	28
○ Vergeving versus vergeving	—	32
○ Klaar	—	35
○ Niets te zeggen	—	37
○ Naamloos onnoembaar onpersoonlijk leven	—	39
○ Perfectie, geluk, liefde, rijkdom, Etc.	—	43
○ Waarheid en oneindigheid	—	44
○ Angst voor de dood?	—	46
○ Wat is 'done' (klaar)?	—	48
○ Dood of levend?	—	51

FIDUCIE EN OVERGAVE

Ik vind het geregeld lastig om vertrouwen te hebben in het simpele feit dat, omdat het doel al vaststaat, alles wat gebeurt de middelen zijn om dat doel te bereiken. Alles wat gebeurt, alles wat mij overkomt, is een middel omdat het gebeurt. Als het niet een middel zou zijn om het al vaststaande doel te bereiken, dan zou het niet gebeuren.

Alle middelen, goed of niet goed (wat een ego oordeel is), zijn geheiligd dankzij het doel dat vaststaat. De ego-denkgeest draait dit om en legt dit uit als 'alles mag, alles is geoorloofd om het doel maar te bereiken', maar in waarheid zijn alle middelen heilig omdat alle middelen noodzakelijk zijn om het vaststaande doel te bereiken. Ego snapt dat niet.

Dit vertrouwen wat mij geregeld ontbreekt vereist wat men in het Engels 'Faith' noemt. Het is een mengeling tussen geloof en vertrouwen; het absolute geloof in het feit dat alles gebeurt om het vaststaande doel te bereiken en het vertrouwen dat ook dat wat we niet leuk vinden, of dat wat pijn doet, altijd het beste middel is om dat vaststaande doel te bereiken. In het Nederlands hebben we één woord dat beide betekenissen, geloof en vertrouwen, in zich draagt, en dat is 'fiducie'; een woord dat niemand meer gebruikt.

Ik heb geregeld een gebrek aan fiducie ten opzichte van het feit dat alles — leuk, niet leuk, prettig of pijnlijk — gebeurt om

het vaststaande doel te bereiken, ook al weet ik absoluut zeker dat het zo is. Zonder fiducia zal er automatisch hier en daar verzet optreden, maar wanneer de fiducia er wel is, dan is er automatisch een vorm van overgave.

Ikzelf kan niet verzinnen wat nodig is om het doel te bereiken, dus ik moet fiducia hebben dat elke gebeurtenis nodig is en me daar in overgave in mee laten gaan. Zonder fiducia zal er geen overgave zijn en zal ik me verzetten tegen sommige noodzakelijke middelen omdat ik ze als negatief ervaar, waardoor het bereiken van het doel langer zal duren.

Overgave heeft vaak een negatieve klank en wordt geassocieerd met 'verliezen', maar dat is wat de ego-denkkeest er van maakt. Niets is minder waar. Overgave is ook niet hetzelfde als 'opgeven' of 'loslaten'. Het is ook niet iets passief. Het is het actief toelaten van de middelen die schijnbaar noodzakelijk zijn om het vaststaande doel te bereiken.

Omdat het noodzakelijk is om overgave, geloof en vertrouwen te hebben ten opzichte van wat er gebeurt, wordt dit vaak uitgelegd als 'je kunt niets doen' of 'je hoeft niets te doen'. Ook dit is de ego-denkkeest die het overneemt om er maar voor te zorgen dat het vaststaande doel niet bereikt wordt.

Wanneer het vaststaande doel is bereikt, dan betekent dit automatisch het einde van de ego-denkkeest en de ego-denkkeest wil dit vanzelfsprekend niet. Dus het door de ego-denkkeest geïmplementeerde 'niets doen' lijkt passief, maar is in

feite actief verzet tegen de noodzakelijke middelen om het vaststaande doel te bereiken.

Nogmaals, als afsluiting: alles wat gebeurt, positief of negatief, is een noodzakelijk middel om het vaststaande doel te bereiken. Geloof en vertrouwen hierin (fiducie) zorgt voor een natuurlijk overgave aan dat wat gebeurt, waardoor het vaststaande doel sneller bereikt wordt en de weg daar naartoe als minder pijnlijk zal worden ervaren.

De uitkomst staat vast, alleen de weg er naartoe en de tijd dat het in beslag zal nemen verandert naarmate we meer of minder fiducie hebben in alle gebeurtenissen die op ons pad komen, maar dan moeten we wel iets doen met die gebeurtenissen.

NIETS

Ik heb in de loop van de afgelopen 25 jaar denk ik wel alles gezegd en geschreven wat nodig was. Altijd in de hoop dat ik, maar ook iemand anders, er een stap verder mee kon komen. Waarschijnlijk is dat wel gelukt, zeker wat mijzelf betreft, maar ook, als ik de mails die ik in de loop der jaren heb ontvangen mag geloven, wat sommige anderen betreft.

Nu kan ik alleen nog in herhaling vallen en daarmee is het laatste wat ik nog werkelijk deed, schrijven over wat "dit" is en hoe te ontwaken, ten einde gekomen. Althans, zo voelt dat nu. En hierdoor sta ik nu oog in oog met, wat ik ervaar als, 'niets'. Er is niets dat ik nog kan doen, niets wat ik per se wil doen en niets dat verder iets toevoegt aan wat nu is.

24 uur, 7 dagen per week, niets, en ik heb werkelijk geen idee hoe ik dat moet doen. Ik heb nog een paar 'taken', zoals solliciteren, en hopelijk heb ik binnenkort een soort van baantje voor een half jaar... maar dat is alleen maar tijdvulling, het gaat in feite nergens over.

Alles hier is niet waar, niets doet er werkelijk toe, omdat er niet werkelijk een wereld is. Ik kan dat niet extreem genoeg benadrukken: er is geen wereld! Dit is geen theorie, het is niet een geloof, het is zelfs niet een overtuiging, het is mijn dagelijkse realiteit. Er is letterlijk niets hier en alles wat er wel lijkt te zijn is integraal verzonnen.

Op zich hoeft dit geen probleem te zijn, ware het niet dat er nog een flink residu "ego-denkgeest" is dat zich verveelt en zegt "ga iets doen!", maar vervolgens is er niets te doen, niets waar ik zin in heb, en ik heb dus geen idee hoe ik deze dagen moet vullen omdat er niets is dat me werkelijk interesseert. Zelfs nietsdoen interesseert me niet en wil ik niet doen.

Dus ik sta voor het grote 'Niets' en zie even geen 'Verder'. Ik kan niet meer weten dan ik nu weet, ik kan niet meer zien dan ik nu zie, en alles wat ik nog zie dat niet waar is, is slechts een residu van het oude geloven — en soms stink ik daar nog in, maar nooit heel lang.

Misschien is dit het moment waar op ik gewoon moet springen?

HET MEEST LASTIGE

Het meest lastige waar ik nu voor sta is in principe het meest voor de hand liggende en misschien het meest simpele. Jed McKenna legt het uit als 'alleen doen wat wordt aangegeven vanuit het universum', en dan alleen als het vanzelf en moeiteloos gaat. In De Cursus staat het als 'je hoeft niets te doen', wat niet inhoudt dat je helemaal passief moet leven, maar dat je het doel vaststelt en aangeeft dat je dat wilt, en dan hoef je in principe niets meer te doen.

Althans, zo leg ik het uit.

Er is de diepgewortelde gewoonte om controle te hebben over mijn leven. Dat is pure indoctrinatie. Vanaf de geboorte wordt ons ingeprent dat, als je iets wilt bereiken, je er voor moet werken. Je moet iets doen. Ik weet dat dit niet zo is, integendeel: Ik hoef niets te doen!, en toch zit dat nog in mijn lichaam en geest. Het is, vermoed ik, het laatste beetje waar de ego-denkgeest nog grip op heeft.

Ik hoef niets te doen, anders dan bewust te zijn van wat er wordt aangegeven en daar in mee te gaan. De stroom van het universum volgen in plaats van denken dat ik het beter weet. Het enige dat ik weet is wat net is gebeurd. Ik weet niet eens wat er nu gebeurt en ik weet zeker niet wat er straks gaat gebeuren en hoe dat gaat gebeuren, dus ik kan alleen meegaan in wat wordt

aangegeven. Dat is mijn enige taak nadat ik heb vastgesteld wat het doel is.

Ik vind dat erg lastig, wat automatisch inhoudt dat ik me er op één of andere manier tegen verzet, of er niet volledig van doordrongen ben dat het zo werkt. En de enige manier om dat te veranderen is mijzelf, als denkkeest, te vergeven voor deze vergissing.

*I need not do anything
but notice and follow
what is indicated.*

Amen.

BEGRIPPEN: BETEKENIS, WAARDE EN NUT

Begrippen! Woorden die we gebruiken om uit te drukken wat niet uit te drukken valt in de hoop dat het daardoor begrijpelijker wordt. Een Cursus in Wonderen staat er vol mee en veel van die begrippen, naast de begrippen die Jed McKenna heeft geïntroduceerd, gebruik ik geregeld.

Ik gebruik begrippen als 'god, denkgeest, heilige geest, juiste-denkgeest, ego-denkgeest, geest, lichaam, ontwaken, droomstaat, etc.' zo consequent mogelijk in de hoop dat ze voor anderen gaan betekenen wat ik ermee bedoel, hoewel ik me er van bewust ben dat ze de simpelheid van het verhaal vertroebelen. De simpelheid van het verhaal ziet er zo uit:

1. Niets werkelijks kan bedreigd worden. Niets onwerkelijks bestaat.
2. Deze wereld was lang geleden al voorbij.
3. Er is geen wereld.
4. Waarheid bestaat. Onwaarheid bestaat niet.

De reden dat begrippen als 'god, denkgeest, heilige geest, juiste-denkgeest, ego-denkgeest, geest, lichaam, ontwaken, droomstaat, etc.' zo verwarrend werken, is omdat wij, als de mensen die we denken te zijn (lichaam + geest) alles omdraaien. Dat doen we niet bewust of met opzet, het is slechts het resultaat

van de wereld waarin we denken te leven waarin alles van nature andersom is.

Zo denken we dat we een lichaam zijn dat gestuurd wordt door onze geest middels onze hersenen, we geloven dat er in dat lichaam iets zit dat we 'ego' noemen waarmee we ons identificeren. Als we met de Cursus beginnen dan geloven we in eerste instantie dat 'god' hetzelfde is als de 'GOD' die we in de religies kennen, we geloven dat de 'heilige geest' zich buiten ons bevindt en dat de 'ego-denkgeest' hetzelfde is als 'ego'. Dit komt omdat we redeneren vanuit het lichaam-geest systeem dat we denken te zijn, en dat is een vergissing.

Bovendien nemen we aan dat wat we nu meemaken echt waar is. Punt 2 en 3 geven ons hierover al een belangrijke hint: Er is geen wereld en de wereld die er was, was al lang geleden voorbij. Dit houdt automatisch in dat wij, als mens, op dit moment leven in een wereld die er niet is en iedereen die een beetje logisch kan redeneren ziet meteen dat dit onmogelijk is. Bovendien is geloven dat het wel mogelijk zou zijn, compleet krankzinnig.

En vooralsnog heb ik geen idee waar ik naartoe wil met dit verhaal... we zullen het wel zien.

Ik ga even terug naar het feit dat we alles omdraaien; een voorbeeld: Iedereen wil gelukkig worden, maar de meeste mensen denken dat ze iets moeten doen en bereiken met hun geest (denken, construeren, creatief verzinnen) zodat zij, als

lichaam, gelukkig worden. Hierbij is de geest (de hersenen, het denken) het middel om het doel (gelukkig zijn in en met dit lichaam) te bereiken. In waarheid is het lichaam het middel dat we kunnen gebruiken om uiteindelijk geluk te vinden als de denkgeest die we werkelijk zijn, precies andersom dus.

Op dat moment grijpt de ego-denkgeest in en probeert ons ervan te overtuigen dat de 'denkgeest' hetzelfde is als 'onze geest' (denken, hersenen), waardoor we meteen weer in dat lichaam zitten waarmee we ons identificeren. Maar, er is geen wereld, en daarom is er geen lichaam met een geest of een ego. Wereld, ego, geest, lichaam, zijn alle vier onwaar en, punt 4, onwaarheid bestaat niet.

Dus wat is de denkgeest dan? Heel simpel. Denkgeest is het enige dat er is. Alle andere begrippen zijn verzonnen om iets duidelijk te maken in deze dualistische wereld die niet bestaat, maar waar we blijkbaar wel in geloven. De waarheid is heel simpel: er is alleen denkgeest. Wat denkgeest is en waarom denkgeest bestaat en wat denkgeest doet en waarom denkgeest doet wat het doet, hoeven we niet te weten, omdat denkgeest dat al weet en er verder niet iets anders kan zijn dat een verklaring kan willen hebben.

'God, denkgeest, heilige geest, juiste-denkgeest, ego-denkgeest, geest, lichaam, ontwaken, droomstaat, etc.' zijn begrippen die er alleen hier toe doen. Het zijn begrippen die we kunnen gebruiken om de kans te creëren dat we ons gaan

herinneren wat waar is, namelijk dat we alleen maar denkgeest zijn en dat deze wereld, ons lichaam en onze persoonlijke geest niet bestaan.

De ego-denkgeest wil dat we ons concentreren op de betekenis en waarde van de begrippen, maar in waarheid hebben ze geen betekenis en de enige waarde die ze hebben is ons doen herinneren dat we alleen maar denkgeest zijn en dat denkgeest het enige is dat er is.

Wanneer we ons dit herinneren, hebben de begrippen geen waarde meer. Je kunt ze dan nog wel gebruiken om te communiceren met een ander deel van de ene denkgeest dat wellicht nog gelooft dat het afgescheiden is, in de hoop dat je dat schijnbaar afgescheiden deel helpt om te herinneren dat er niets is gebeurd... en dat is dan meteen het enige nut van die begrippen.

Ik hoop dat iemand hier iets mee kan... geen idee

GEDACHTEN OVER 'SPECIAALHEID'

'Speciaalheid' is waar alles op aarde om draait, daarom heeft Maya/Ego het woord uit het woordenboek verbannen. Het is de crux van de afscheiding. Met het idee dat jij anders bent dan wat dan ook in je omgeving, niet per se beter of slechter, maar anders (en 'anders' is een ander woord voor 'speciaal'), creëer je afstand tussen jezelf en je omgeving en creëer je dualisme... en dus de wereld om je heen.

De ego-denkgeest doet er alles aan om jezelf het gevoel van 'speciaalheid' te geven. Hoe groter het gevoel van speciaalheid, het anders zijn, hoe groter en sterker de ego-denkgeest. Dat kan heel subtiel zijn in de vorm van 'ik zit hier en pak de koffiemok die daar staat', maar ook heel extreem in de vorm van 'ik weet hoe het in elkaar steekt en jij niet' of 'jij hebt een fout gemaakt en die is onvergeeflijk, maar ik ben zo'n goed mens dat ik jou vergeef'.

Veel mensen, de meeste mensen, doen hun best om zich te onderscheiden van de rest. Dit is natuurlijk wat de ego-denkgeest wil, om te bewijzen dat we allemaal uniek zijn en los van elkaar staan: ik hier jij daar, dit zus dat zo... tweeheid in plaats van eenheid. De meeste mensen willen speciaal zijn. Het liefst beter, groter, sterker en exclusiever dan de ander, maar sommige mensen kiezen ervoor om de underdog te zijn, of de

liefdevolle hippie, de verlichte meester, de Ik-loze nondualist en halen daar hun speciaalheid uit. Same difference!

'Speciaalheid' is de overtuiging dat er een verschil is tussen jezelf en de rest. De overtuiging dat er een verschil is tussen jou en je buurman, tussen jou en de stoel waarop je zit, tussen jou en de vogel die voorbijvliegt, tussen jou en de stoeptegels waarop je loopt, tussen jou en de drol die je het riool in spoelt... zelfs tussen jou en het riool.

Laten we even teruggaan naar de basis:

Waarheid bestaat. Onwaarheid bestaat niet.

Waarheid is Eén, alles wat meer is dan Eén moet onwaar zijn, een illusie, een projectie in de droom. Dus hoe kan een stoeptegel anders zijn dan de drol of de vogel of jij? Dat kan niet, omdat dat alles tezamen meer dan Eén is en alles meer dan Eén is illusie. Hoe kunnen illusies van elkaar verschillen? Dat kunnen ze niet! Een illusie is een illusie, dus waar is het verschil? Dat is er niet!

Illusies verschillen niet van elkaar omdat ze allemaal illusies zijn, dus hetzelfde. De ene illusie is niet specialer dan de andere omdat ze beiden illusies zijn. Dit houdt in dat hier in de droomstaat alles hetzelfde is. Niet gelijkwaardig of vergelijkbaar, maar intrinsiek hetzelfde; absoluut hetzelfde! Ik zeg niet dat jij de stoeptegel bent, of de vogel de drol, ik zeg dat

er geen verschil tussen bestaat; jij, de drol, de vogel, de stoeptegels zijn hetzelfde.

Dus elk idee, elke gedachte, elke veronderstelling waarbinnen het ene anders is dan het andere — überhaupt het idee van 'het ene en het andere' — maakt het ene specialer dan het andere (of andersom) en creëert direct een deling en wordt door de ego-denkkeest als bewijs gezien dat afscheiding mogelijk is en dat het daarom vanzelfsprekend is gebeurd.

De waarheid is simpel, er is geen afscheiding mogelijk en 'speciaalheid' is een truc van de ego-denkkeest om ons van die waarheid af te houden. Niemand is speciaal, niets is speciaal, alles en iedereen is exact hetzelfde; er is geen onderscheid! Ook de meest afzichtelijke, gemene, moordlustige persoon die je je voor kunt stellen is precies hetzelfde wat jij ook bent en wat de stoel, de vogel, de stoeptegels, de drol en het riool ook zijn.

DIEREN

Sinds kort werk ik in Artis als toezichthouder. Dit houdt voornamelijk in dat ik in een ruimte sta, meestal overdekt, soms open lucht, waar een aantal dieren vrij rondlopen. Ik moet er dan op letten dat de dieren niet geaaid worden en dat ze niet gevoerd worden en daarnaast probeer ik vragen van de bezoekers te beantwoorden. Dit even als intro zodat het duidelijk is waar het komende verhaaltje vandaan komt.

Ik heb er nu vier werkdagen opzitten, 6 uur per dag en er kwamen een aantal gedachtes bij me op. De eerste was dat de dieren ons helemaal niet belangrijk vinden en zeker niet per se van ons afhankelijk zijn. Wij denken dat wij ze verzorgen en voeden, maar in werkelijkheid zorgen de dieren er voor dat wij hen verzorgen en voeden. De dieren in Artis, maar ook onze huisdieren, hebben de controle in handen... al denken we dat wij de baas zijn.

Het tweede dat opviel, is dat dieren niets doen. Ze eten wanneer ze honger hebben, ze drinken wanneer ze dorst hebben, en voor de rest slapen ze, rusten ze of lopen ze een beetje rond. Ze zijn letterlijk pure Zen en voor mij was het opeens absoluut duidelijk dat wat wij mensen doen compleet gestoord is. Wij proberen te leven terwijl dieren het leven zelf zijn. Als er iets verlicht is op aarde, dan zijn het wel de dieren, en dat zie je pas

wanneer je ze echt observeert. Dat was de derde gedachte; we kijken wel naar dieren maar we zien ze nooit echt.

Ik ben op een stil moment voor een Groene Wateragame gaan zitten en heb er minutenlang naar gekeken. Een Groene Wateragame doet helemaal niets. Er zit vrijwel geen beweging in. Ze zitten uren achterelkaar helemaal stil en zelfs de ademhaling zie je amper, maar wat je ziet als je daar minutenlang naar kijkt is leven. Je ziet wat leven IS in plaats van wij mensen die leven DOEN.

Wij voelen ons al snel "schuldig" als we niet elke seconde van de dag gebruiken voor iets wat wij nuttig achten. Dat is nodig om ons ego in stand te houden. Wanneer we stoppen met leven DOEN en alleen maar leven zouden ZIJN, dan sterft het ego (bij wijze van spreken) vanzelf af.

Dieren hebben geen ego — ik heb tenminste nog niet kunnen constateren dat ze een ego hebben — en het lijkt er op dat het hen niet kan schelen wat ze doen, of ze iets doen of wanneer ze iets doen of niet doen. Ik vermoed dat het hen zelfs niet kan schelen of ze wel of niet leven. Als er niets gedaan hoeft te worden doen ze ook letterlijk niets en als er iets gedaan moet worden dan doen ze dat zonder te bedenken "o, ik zou nu eigenlijk dat moeten doen."

Ik denk dat we veel zouden leren en veel zouden inzien als we wat vaker echt naar dieren zouden kijken. Zij zijn namelijk wat vrijwel alle spirituele zoekers willen worden, zij hebben van

nature wat spirituele zoekers willen vinden. Dus als je niets te doen hebt, kies één dier uit en observeer lange tijd wat het doet. Bij voorkeur een dier dat niet zoveel doet (zoals de Agame, maar ook de Lusiaard is een goede, of een kat) en blijf daar een lange tijd naar kijken en zie wat het is: puur leven, puur ZIJN.

WAT ZIJN AL DE DENKGEESTEN?

Soms wordt mij gevraagd wat nou de 'ego-denkgeest' is en wat de 'juiste-denkgeest' of 'heilige-denkgeest' is. En moet ik dat niet eens uitleggen, of een andere term gebruiken, als ik wil dat iedereen het begrijpt?

Ik heb zelf niet het idee dat ik het moet uitleggen, omdat ik geloof dat iedereen die er klaar voor is het wel zal begrijpen. Zo is het tenminste bij mij gegaan. Bovendien wil ik niet per se dat iedereen het begrijpt, omdat je er klaar voor moet zijn om er mee aan de slag te kunnen gaan, en, zoals ik al zei, als je er klaar voor bent dan begrijp je het ook.

Niettemin zal ik nu voor één keer proberen uit te leggen wat de verschillende denkgeesten zijn. Hierna zal ik hier niet meer op terugkomen.

Wat is de ego-denkgeest? Heel simpel gezegd is de ego-denkgeest een naam of omschrijving voor hetgeen dat onze wereld projecteert en het mechanisme van waaruit het 'denken vanuit ego' ontstaat. De meeste mensen geloven dat zij zelf een ego hebben of zelfs een ego zijn en dat iedereen een ander ego heeft. Dit is niet waar, er is maar één ego, en dat is de reden waarom ik de term 'ego-denkgeest' gebruik.

Ik heb de term 'ego-denkgeest' geleend van Een Cursus in Wonderen en gebruik het omdat 'ego-denkgeest' meteen veroorzaakt dat 'het' verwordt tot iets dat buiten ons als lichaam

en personage staat. Het is namelijk niet zo, zoals ik hierboven al stelde, dat iedereen een eigen ego heeft. Er is maar één ego dat zich presenteert als veel. Vanuit dat ene ego, wat ik de ego-denkgeest noem, worden de vele personages en dingen, de schijnbare ego's en alles daar omheen, geprojecteerd.

Ook zijn er vragen over het idee 'ego-denkgeest' versus 'juiste-denkgeest' (of heilige-denkgeest). Ook dat is heel simpel als je weet hoe het zit (maar is dat niet met alles zo?). Er is maar één denkgeest, maar door een vergissing — het idee dat afscheiding mogelijk zou moeten zijn (wat niet zo is) — in die denkgeest is er als schijnbaar gevolg van dat idee iets ontstaan dat sindsdien probeert te bewijzen dat het bestaat, hoewel dat niet zo is.

Die schijnbare entiteit, dat gelooft dat het zich heeft afgescheiden van de ene denkgeest, noem ik de 'ego-denkgeest'. Die ego-denkgeest projecteert zich in vele vormen — jijzelf en alles om je heen — om afscheiding te bewijzen, want als de ego-denkgeest vele vormen kan aannemen dan moet afscheiding vanuit die éne enige denkgeest ook mogelijk zijn (wat, nogmaals, niet zo is).

De juiste-denkgeest (of heilige-denkgeest) is de natuurlijke correctie op de vergissing dat afscheiding mogelijk zou moeten zijn. Op het moment dat wordt gezien en ervaren dat het een vergissing was, is deze vergissing gecorrigeerd en is er alleen maar weer die ene denkgeest — de enige denkgeest die er altijd al was en altijd zal zijn en nooit iets anders is geweest dan die

ene denkgeest. Dan zijn al die verschillende denkgeesten, de ego-, juiste- en heilige-denkgeest, weer gereduceerd tot de illusies (droomstaten) die ze in waarheid werkelijk zijn.

Er is alleen één denkgeest, en natuurlijk is 'denkgeest' ook alleen maar een naam, een omschrijving, voor iets wat geen naam of omschrijving nodig heeft, omdat 'het' het enige is dat er is en niet vergeleken kan worden met- of onderscheiden moet worden van iets anders, omdat er niets anders is. Bij voorbeeld: 'ik' hoeft mijzelf niet 'Frits' te noemen als 'Frits' het enige is dat er is; 'ik' hoeft dan niet eens te verwijzen naar 'mij' als 'mijzelf' of 'Frits', juist omdat er geen 'ander' bestaat.

Dus waarom dan wel die namen en omschrijvingen gebruiken? Omdat dit de enige manier is om te communiceren zolang we ons denken te begeven in deze dualistische omgeving en geloven dat communicatie mogelijk is. Het gebruik van die namen en omschrijvingen is onderdeel van het spel dat we hier spelen. In waarheid is er niets dat een naam of omschrijving nodig heeft, in illusies is het onontbeerlijk.

Iedereen die op dit moment nog niet begrijpt wat de verschillende denkgeesten inhouden, is waarschijnlijk nog niet klaar voor de materie die ik aansnijdt op deze weblog. Dat is niet erg, dat is niet verkeerd, het maakt je niet dom of minderwaardig. Het houdt alleen in dat jouw tijd nog moet komen en ook zal komen, het is namelijk onvermijdelijk dat het uiteindelijk gezien gaat worden.

EÉN GEDACHTE

Als mens word je overvoerd met afgescheiden entiteiten, zoals mensen, dieren, planten, planeten, bacteriën, dingen, etc., en niet verbonden gebeurtenissen die los van elkaar staan, niets met elkaar te maken hebben en dan soms opeens elkaar versterken of veroorzaken. Alles wijst er op dat er een veelheid aan alles is en dat niets echt met elkaar te maken heeft... en dat is ook precies het doel van deze wereld, van dit universum.

Omdat het zo ontzettend veel is en zo ontzettend afgescheiden van elkaar bestaat, is het bijna onmogelijk om je voor te stellen dat dit niet waar is. Het is vrijwel niet te doen om dit alles, al die mensen, al die dieren, al die planten, al die dingen, etc., te zien als één iets, één ding... als Eén.

En toch is dat zo.

Jij en iedereen en alles om ons heen is slechts één iets, en dat 'iets' is een gedachte. Het is geen vorm, het is geen vaste materie, het is slechts een gedachte en bovendien slechts ÉÉN gedachte en die éne gedachte is bovendien ook nog eens niet waar.

Probeer je eens voor te stellen, wanneer je op straat loopt, bij voorkeur in een grote mensenmassa, dat alles wat je ziet slechts één gedachte is die bovendien niet waar is. Je denkt dat je heel veel mensen om je heen ziet, maar in waarheid zijn er helemaal

geen mensen en ben jij er ook niet. Wat je ziet is de vormgegeven éne gedachte die niet waar is.

Als we dit 's nachts doen noemen we het 'een droom', maar als we het overdag doen dan noemen we het 'de werkelijkheid' — Same difference.

SPIRITUELE METHODEN VERSUS AUTOLYSE EN ECIW

Waarom werken Autolyse en Een Cursus in Wonderen wel en vrijwel alle andere spirituele methoden (waarvan ik op de hoogte ben) niet of zelden? En met 'werken' bedoel ik dat het minimaal 8 op de 10 keer het beoogde resultaat heeft. Natuurlijk zijn er mensen wakker geworden middels Zen meditatie of andere methodes, maar het succesratio ligt beduidend lager dan bij Autolyse en Een Cursus in Wonderen.

Een belangrijk verschil is denk ik dat de spirituele methoden, zeker de moderne varianten daarvan, iets 'beloven'. Als je maar netjes doet wat de methode voorschrijft dan krijg je aan het einde een beloning. Dat kan 'verlichting' zijn, of 'geluk', of 'alles wat je hartje begeert', maar aan het einde van een lange lange weg ligt iets op je te wachten... en als je dat niet krijgt dan heb jij de methode niet goed uitgevoerd.

Die lange *lange* weg is meestal eindeloos, omdat het vaak niet de bedoeling is dat je vindt wat jij wilt hebben; omdat het vaak de bedoeling van de 'leraar' is om zijn hypotheek af te lossen met jouw geld. Zelfs als de 'leraar' het beste met zijn 'leerlingen' voorheeft, dan nog is de kans dat je vindt wat je zoekt heel erg klein, omdat er niets te vinden is en omdat een 'leraar' die dat soort spirituele methoden onderwijst niet is ontwaakt door

diezelfde methode, maar per ongeluk... en dat heeft hij/zij niet door.

Het verschil tussen spirituele methoden aan de ene kant en Autolyse en Een Cursus in Wonderen aan de andere, is dat de laatste twee niets beloven en slechts zijn gericht op het volkomen verpulveren en vernietigen van wat jij denkt te zijn en van wat jij gelooft dat waar is. Waar spirituele methoden je bij voorbeeld leren om 'stil' te zijn, of in 'het nu' te leven — kortom: iets toevoegen aan wat je al denkt te weten — zijn Autolyse en Een Cursus in Wonderen er op uit om alles wat je denkt te weten te ontleren.

Autolyse en Een Cursus in Wonderen voegen niets toe en nemen alleen maar elk geloof, elk idee, elke aanname, van je af. Hierdoor komt alles wat jou en jouw wereld definieert op losse poten te staan en kun je op het einde werkelijk geen kant meer op. En dan ontstaat de mogelijkheid om 'wakker' te worden.

Het mooie van deze twee 'methoden' is ook nog eens dat je ze tegelijk kunt doen en dat ze elkaar (naar mijn bescheiden mening) versterken.

WAAROM ER GEEN WERELD KAN BESTAAN

Dit is onbegrijpelijke materie, omdat het niet te begrijpen is met ons schijnbaar intellect en onze schijnbare hersenen in ons schijnbaar lichaam dat slechts ziet wat gevormd wordt door een gedachte die niet de onze is; maar laat ik eens een poging wagen om het voor mijzelf in tekst te vatten.

In les 10 van Een Cursus in Wonderen staat het volgende:

"Mijn gedachten betekenen niets. Dit idee geldt voor alle gedachten waarvan je je bewust bent [..]. De reden dat dit idee voor allemaal opgaat, is dat ze niet jouw werkelijke gedachten zijn. [..] De aanwezigheid van deze 'gedachten' betekent dat je niet denkt. Dit is een andere manier [om te zeggen] dat je denkgeest in werkelijkheid blanco is. Dit erkennen is het erkennen van het niets, wanneer je denkt dat je het ziet."

In les 15 van Een Cursus in Wonderen staat vervolgens:

"Juist doordat de gedachten die jij denkt te denken als beelden verschijnen, herken je ze niet als niets. Je denkt dat je ze denkt en dus denk je dat je ze ziet."

Dit betekent dat wat je ziet en dus ervaart als de 'tastbare werkelijkheid' niet is wat er is, maar slechts is wat jij denkt dat er is, waarna de schijnbaar 'tastbare wereld' letterlijk wordt gevormd — gedachten worden dingen — alleen zijn het niet jouw gedachten.

De bouwstenen van wat we 'de werkelijke en tastbare wereld' noemen, zijn (althans, volgens onze wetenschappers) 'moleculen'. Op wetenschappelijk niveau is er vastgesteld (nog niet bewezen, voor zo ver ik weet, maar dat is meer omdat men het niet begrijpt of niet wil weten) dat moleculen zich anders gedragen wanneer ze niet worden geobserveerd.

Met andere woorden: wanneer de wetenschapper de moleculen direct observeert volgen ze de natuurwetten en doen ze wat wij geloven dat ze doen, en wanneer er niet direct wordt geobserveerd (hoe men dat onderzoekt, dat weet ik niet, maar het is gedaan) dan doen de moleculen iets heel anders en gedragen ze zich 'abnormaal'.

Dat is wat er gebeurt in deze schijnwerkelijkheid. We zien wat we denken dat we zien (de moleculen gedragen zich 'normaal' omdat ze met een vooringenomen gedachte geobserveerd worden). Maar omdat de gedachte creëert wat we zien, zien we nooit wat werkelijk is (we zien niet hoe de moleculen zich 'abnormaal' gedragen omdat ze niet geobserveerd worden).

Er is, simpel gezegd, enkel de gedachte aan deze werkelijkheid die deze werkelijkheid zijn vorm geeft, en die gedachte is niet onze gedachte en die gedachte is bovendien niet waar. Het is een aanname, we denken dat de wereld en de werkelijkheid er 'zo en zo' moet uitzien, en dus ziet de wereld en de werkelijkheid er precies 'zo en zo' uit. Hieruit volgt automatisch dat de werkelijkheid die we zien en ervaren niet waar kan zijn.

De wetenschap maar weer eens. Alle levende materialen zijn volledig opgebouwd uit dode materialen, namelijk: diezelfde moleculen die zich dan weer zus en dan weer zo gedragen wanneer ze wel of niet geobserveerd worden.

Hoe kan het zo zijn dat als je maar genoeg dood materiaal bij elkaar propt er vanzelf levend materiaal uit ontstaat? Dat is letterlijk onmogelijk! Hieruit volgt dat, ook al zien we levend materiaal, ook al geloven we dat wijzelf leven, het absoluut onmogelijk is dat er levend materiaal bestaat en het absoluut onmogelijk is dat wij leven.

Bovendien zien we dat 'levend materiaal' alleen zoals we het zien wanneer we het observeren, want als we het niet observeren dan doen de dode moleculen waaruit het is opgebouwd iets compleet anders.

Hier bovenop komt nog dat een molecuul voor 99,9999999999% uit lege ruimte bestaat, uit 'niets' dus. Die 0,000000001% die de 100% compleet zou maken komt alleen

maar voort uit onze angst voor het 'absolute niets' of uit het ongegronde geloof dat er niet 'niets' kan bestaan. In feite kunnen we stellen dat die dode onbetrouwbare moleculen niet werkelijk bestaan, maar schijnbaar wel een levende, solide, tastbare en voorspelbare wereld voortbrengen. Dat is absoluut en compleet onmogelijk.

Er is geen wereld omdat er geen wereld kan zijn. De wereld kan niet bestaan omdat er geen bouwstenen bestaan waaruit deze wereld zou kunnen zijn opgebouwd. Het idee dat er een wereld bestaat, is compleet waanzinnig, absoluut gestoord en ongekend mesjokke. En omdat er geen wereld kan bestaan, kunnen wij ook niet bestaan en kan er niets geobserveerd worden... en dan blijft alleen die gedachte over.

VERGEVING VERSUS VERGEVING

Een aantal zaken lopen door elkaar heen of worden verkeerd geïnterpreteerd, en dat maakt het 'ontwaken' ingewikkelder dan het is. Maar, aan de andere kant, zo is het wel precies zoals het moet zijn. Als je met je domme hoofd een ego gaat ontwikkelen om te bewijzen dat je afgescheiden bent van de rest, dan moet je niet gek opkijken als dat ego zich gaat verdedigen wanneer je het in je domme hoofd haalt dat het niet waar is.

Vergeving, acceptatie, verwelkoming; allemaal woorden die steeds weer verschillend uitgelegd kunnen worden, al naar gelang de reden waarvoor ze gebruikt worden. Vergeving in de juiste zin van het woord, de 'ontwakings-zin', is hetzelfde als acceptatie en hetzelfde als verwelkoming. Het is het 'zien' (niet met de ogen, maar zien vanuit het Zelf) dat er geen verschil is en dat daarom niemand meer of minder schuldig is dan een ander, wat inhoudt dat niemand en niets schuldig is.

Maar in de 'ego-zin' is vergeving hetzelfde als veroordeling en afscheiding. Het betekent dat 'ik' 'jou' vergeef voor de zonde die 'jij' hebt begaan. Een zonde die 'ik' zie en ervaar en voor echt aanneem, maar 'ik' ben zo goed (veel beter dan 'jij') dat 'ik' over mijn hart strijk en 'jou' het vergeef. Dat is geen vergeving, dat is veroordeling zonder straf, en er wordt wel degelijk schuld ervaren en gezien.

Vergeving is de kern van Een Cursus in Wonderen en het idee is dat, als je in staat bent om werkelijk alles te vergeven voor de zonde die het in werkelijkheid nooit heeft begaan, dan ben je 'wakker' en zie je wat is in plaats van wat niet is. Alleen, en daar zit het probleem waar veel mensen tegen aanlopen: jij kunt niet vergeven, omdat jij, of wie dan ook, dat simpelweg niet kan doen.

'Ik vergeef' is een gedachte vanuit de ego-denkgeest. Jij, als lichaam, kunt niemand vergeven en de JIJ die dat wel zou kunnen, is hier niet. Je kunt alleen beslissen om 'vergeving' als enige taak te accepteren, om 'vergeving' als enige functie te aanvaarden. Vervolgens zal er van alles op je pad komen om die beslissing te testen op echtheid. Je zult steeds vaker mensen ontmoeten die je uitdagen om te veroordelen. Het kan ook zijn dat je een ziekte ontwikkelt, pijn krijgt of persoonlijke rampen ontmoet.

Ego zal alles doen om je van je 'vergevingspad' af te halen en meer dan geregeld zul je de mist ingaan en merken dat je opnieuw veroordeelt of gaat vergeven volgens de definitie van de ego-denkgeest (ik ben beter dan jij en jij hebt ongelijk, maar ik vergeef je). Dan is het van absoluut belang dat je vertrouwen hebt in je beslissing om verging als enige taak en functie te hebben; ook als je ongekend en ongenadig de mist in gaat.

Het punt is namelijk, en dat verandert nooit, dat jij als lichaam-geest-systeem niet kunt vergeven. Het enige wat kan

gebeuren is dat je zo overtuigd bent van het feit dat vergeving je enige taak en functie is (zelfs wanneer je de mist ingaat en al die "klootzakken" om je heen veroordeelt en haat), dat de ego-denkgheest het op een gegeven moment letterlijk opgeeft en geen hoop meer heeft op 'verandering' of 'verbetering'. Dan ontstaat de kans dat er vergeving zal plaatsvinden. Niet door jou en zeker niet dankzij jou, maar ondanks jou.

Het is niet aan jou om te vergeven. Niemand kan vergeven. Het is aan jou (aan mij, aan iedereen), om vergeving te willen en vergeving als enige taak en functie te willen... ook al ben je niet in staat, en zal je nooit in staat zijn, om te vergeven.

KLAAR

Ik geloof dat ik wel klaar ben. Ik weet wat er te weten valt en daarmee is mijn startvraag "wat is dit?" beantwoord. Het antwoord is simpel, maar onbegrijpelijk. Het is ook niet de bedoeling om het te begrijpen, alleen ego-denkgeest/ego/maya wil dat je het begrijpt. Je kunt er ook niets mee, omdat het letterlijk niets is, en alleen ego-denkgeest/ego/maya wil dat het iets is en dat je er iets mee doet.

Het antwoord is simpel. Ooit is er een gedachte over afscheiding ontstaan en was er het geloof dat dit mogelijk zou zijn. Hierdoor is er de ego-denkgeest (ego/maya) ontstaan dat als enig doel heeft te bewijzen dat het (ego/maya) bestaat, dat afscheiding mogelijk is en dat dualiteit waarheid is. Maar afscheiding is niet mogelijk en de gedachte heeft nooit vorm gekregen.

Op het moment dat je je gaat afvragen, hoe?, wat?, waar?, wie?, waarom?, et cetera, neem je de gedachte serieus en heeft de ego-denkgeest/ego/maya bewezen dat het bestaat — wat niet zo is — en de illusie van afscheiding is voor jou waarheid geworden.

Ik weet dat het zo is en dat is voldoende. Ik hoef niet te weten hoe dat zo gekomen is, wie die gedachte gedacht heeft en waarom het lijkt dat het waar is, omdat dat er niet toe doet. Iets

wat niet waar is hoeft niet bewezen te worden, omdat het niet waar is. Het is letterlijk niet.

Wat nu lijkt te gebeuren is slechts de nawee van die gedachte die nooit vorm heeft gekregen. Het is niet gebeurd en daarom gebeurt dit ook niet. Niets wat niet gebeurt kan effect hebben op iets (mijzelf, bijvoorbeeld) dat niet bestaat. Er is niets te verkrijgen of te verliezen, anders dan illusie.

Dit hier, dit leven op aarde, is niet wat het is; het is wat het niet is. Het maakt niet uit wat je doet, hoe je dat doet of waar je het doet, omdat je het letterlijk niet doet. Dat is het hele eiereneten.

NIETS TE ZEGGEN

Ik heb eigenlijk niets meer te zeggen. De "ik" is grotendeels verdwenen, wat er nog van over is houdt zich voornamelijk bezig met de noodzakelijke taken: eten, drinken, piesen, poepen, slapen en de noodzakelijke communicatie met de illusionaire buitenwereld. Af en toe is er een kleine terugval waarbij er een identificatie is met die "ik", maar dat duurt nooit langer dan een minuutje of zo... dat zal ook steeds minder vaak gaan gebeuren.

Het enige 'verder' dat ik me kan voorstellen is het afleggen van het fysieke lichaam wanneer de functionaliteit ervan er niet meer toe doet. Wanneer dat zal gebeuren, weet ik niet, maar in principe ben ik er klaar voor.

Ik kan met zekerheid stellen dat ontwaken mogelijk is, dat waarheid te kennen (maar niet te verwoorden) is en dat dit hier slechts een tijdelijke trip is die heel erg echt kan lijken, maar dat niet is. Je hoeft het niet leuk te vinden, niet alle ontwaakte of "verlichtte" mensen zijn gelukkig of genieten van de show. Er gelden geen regels voor, je mag het ook klote vinden... niets mis mee.

Alleen geloof en overtuiging hebben bescherming en bewijs nodig, waarheid niet en uiteindelijk hoef ik alleen maar in waarheid te zijn om te laten zien wat dat is. Ik hoef het niet te bewijzen aan een schijnbare ander die waarheid nog niet kent, maar die schijnbare ander voelt wel de noodzaak om te bewijzen

dat "ik" er naast zit, omdat anders zijn/haar wereld letterlijk instort. Helaas heeft hij/zij nog niet door dat dat juist de bedoeling is.

Ik ga nu niet per se iets doen, maar ook niet per se niets doen. Wat komt, komt, wat gaat, gaat, wat is, is... ik voelde alleen de noodzaak om na de vorige blog nog een extra verduidelijking toe te voegen. Bij deze heb dat gedaan, en nu zie ik wel wat "het volgende" zal zijn.

Cheers!

NAAMLOOS ONNOEMBAAR ONPERSOONLIJK LEVEN

Ik was laatst in de Vlindertuin in Artis (Amsterdam). Niet per ongeluk, ik werk daar tijdelijk. Het was negen uur 's ochtends, ik was er helemaal alleen en er waren geen bezoekers. Het was er iets van 30 graden (misschien nog hoger), heel erg vochtig, en ik zweette als een otter. Ik ging zitten en keek naar de vlinders die fladderden, naar de bomen en de planten, naar de Victoria Kroonduif die voorbij slenterde, en ik luisterde naar het tjirpen van de honderden Anthony's Pijlgifkikkers. En toen dacht ik:

Wie zit hier? Hier zit niet de zoon van mijn ouders. Niet de broer van mijn twee zussen. Niet de oom van de dochter en zoon van mijn zus. Niet de zwager van de echtgenotes van mijn zussen. Niet de vriend van mijn vrienden en vriendinnen. Dus... Wie zit hier te zweten en te kijken naar de vlinders, de bomen, de planten, de Victoria Kroonduif, al luisterend naar de Anthony's Pijlgifkikkers?

Het antwoord zou kunnen zijn: Frits. Maar "Frits" is een laag voor laag opgebouwd idee, een constructie, een concept. Het is opgebouwd uit de ideeën die ik over mijzelf heb, ideeën die me zijn aangegeven en aangeleerd en ideeën die andere mensen over mij hebben. "Frits" is een idee, een aanname, een

veronderstelling en niet een werkelijk iets. "Frits" bestaat niet echt.

Dat opbouwen is begonnen vanaf de geboorte en heeft zich laag op laag op laag ontwikkeld tot het concept, het idee, dat we nu, bijna 50 jaar later, hebben van wat en wie "Frits" is. Dat concept "Frits" is overigens laag voor laag aangebracht op de miljarden ideeën die we eeuwenlang hebben samengevoegd tot het concept "mens". Fictie op fictie op fictie tot er alleen maar meer fictie overblijft.

Elk "pad", of dit nu Autolyse is, of Een Cursus in Wonderen, of Zen, elk "pad", mits serieus belopen en goed begrepen, is een methode om al die lagen van ideeën, aannames en geloven over "wat ik ben" te verwijderen. Elk "pad" dat iets anders belooft, houdt alleen de droomstaat in stand en is zonde van de tijd — maar dat terzijde.

Dus... wat zat daar dan in die Vlindertuin? Het antwoord moet zijn: het idee "Frits"; de "Frits" die ik geloof dat ik ben en de "Frits" die anderen geloven dat ik ben. Beiden "Fritsen" verschillen van elkaar en zijn daardoor automatisch onwaar, omdat iets dat waar is, altijd en overal waar is voor alles en iedereen. Opnieuw is de conclusie dat "Frits" niet werkelijk bestaat, "Frits" is fictie.

Deze conclusie geldt niet alleen voor "Frits", maar voor alles. Dus ook voor de vlinders, de bomen, de planten, de Victoria Kroonduif, de Anthony's Pijlgifkikkers, jij en iedereen. De

overeenkomst die opeens overduidelijk werd, is dat alles slechts een idee is, het geloof dat het is zoals het nu zichtbaar is. Ik zag, op dat moment in die Vlindertuin, in dat dit alles vanzelfsprekend alleen maar fictie kon zijn, opgebouwd uit lagen op lagen van aannames en veronderstellingen.

Wat overblijft, wanneer al die lagen van aannames, veronderstellingen, ideeën en geloven worden verwijderd, is wat ik nu even "Naamloos Onnoembaar Onpersoonlijk Leven" noem. En dat is niet een verzamelnaam voor de vele uitingen, het is een naam voor het geheel van alle uitingen dat volledig ongescheiden één is.

Zo geloven we één lichaam te zijn, maar dat lichaam bestaat uit vele cellen die allemaal de volledige informatie (DNA) bevatten van dat ene lichaam dat ze met zijn allen vormen. Zo zijn wij ook een cel waarin alle informatie aanwezig is over het "Naamloos Onnoembaar Onpersoonlijk Leven" dat wij en letterlijk ALLES tezamen vormen, en dus ZIJN.

De illusie is het deel van het verhaal waarin geloofd wordt (of liever: gedroomd wordt) dat ALLES gescheiden is van elkaar, terwijl het in feite één "iets" is. "Frits" is niet iets anders als "Anthony's Pijlgifkikker", waarmee ik niet zeg dat "Frits" een "Pijlgifkikker" is (hoewel er mensen zullen zijn die dat wel zullen beamen), maar wel dat "Frits" en de "Pijlgifkikker" intrinsiek HETZELFDE zijn.

Ter verduidelijking maar weer eens: WIJ ZIJN NIET allemaal één. Er is alleen maar één "Naamloos Onnoembaar Onpersoonlijk Leven". Dus niet afzonderlijke delen die toevallig een eenheid vormen, maar één geheel waarvan toevallig sommige onderdelen ten onrechte geloven dat ze afzonderlijke delen zijn.

Het gevolg van die illusie, die droom, is dat we alles als gescheiden zien en ervaren, terwijl dat niet zo is. De droom creëert de film die we zien en ervaren, die film versterkt vervolgens de droom die vervolgens een nog geloofwaardigere film creëert die de droom nog meer versterkt. Et-fucking-cetera.

Ik ga nog even terug naar het lichaam en de cellen die het lichaam vormen. Elke afzonderlijke cel zal zich nooit afvragen wat hij moet doen, of waarvoor het dient dat hij doet, of hoe hij daar beter van kan worden. Wij, als cel van het "Naamloos Onnoembaar Onpersoonlijk Leven", doen dat wel, en dat is de enige reden waarom er lijden is.

We hoeven ons niet af te vragen hoe we iets moeten doen, of waarom we iets moeten doen, of waarom we iets zouden moeten doen, omdat wij, als we inzien dat we NIET een afzonderlijke entiteit zijn en als we ons er vervolgens NIET mee bemoeien, altijd precies doen wat gedaan moet worden ten aanzien van het "Naamloos Onnoembaar Onpersoonlijk Leven", omdat wij, afzonderlijk en samen met ALLES, dat "Naamloos Onnoembaar Onpersoonlijk Leven" ZIJN. Er is namelijk niets anders dan dat.

PERFECTIE, GELUK, LIEFDE, RIJKDOM, ETC.

Het streven naar zaken als perfectie, geluk, liefde, rijkdom, et cetera, en zelfs het ervaren van die zaken, is een spel van Maya/Ego en heeft als enig doel en resultaat dat het tegendeel — imperfectie, ongeluk, haat, armoede, et cetera — eveneens als waar of mogelijke realiteit wordt gezien en/of ervaren.

Dit creëert dualisme. Dualisme is waar de droomstaat uit bestaat en dualisme is vanzelfsprekend niet waar. Extremen als perfectie, geluk, liefde, rijkdom, et cetera, en hun tegendelen, zijn onderdeel van de droomstaat en dus onderdeel van Maya/Ego. Dit betekent niet dat je ze niet mag voelen, het is alleen niet waar.

Op het moment dat je werkelijk gelooft dat deze zaken waar zijn en ze als zodanig gaat benoemen ("oh, wat ben ik gelukkig" en "oh, wat is het leven perfect" of "oh, ik wil meer geld", etc.), leef je in de droomstaat en is het een punt voor Maya/Ego.

Daar is op zich niets mis mee, ik zie nergens iets mis mee (want dat zou inhouden dat het anders zou moeten of kunnen zijn), maar de vraag is: "Wil je dat?"

WAARHEID EN ONEINDIGHEID

Soms zijn er van die inzichten die bijna achteloos voorbijkomen, maar best van belang zijn. Bijvoorbeeld: Als waarheid bestaat (feit) en oneindig onveranderlijk hetzelfde is voor alles en iedereen (feit) dan is "verlichting" of "klaar zijn" slechts een ijkpunt. "Verlichting" of "Klaar zijn" is het moment waarop je inziet dat Waarheid bestaat en dat het oneindig onveranderlijk hetzelfde is voor alles en iedereen.

Vanaf dat punt, dat ijkpunt, moet je gaan inzien dat, als Waarheid oneindig is, jijzelf die Waarheid moet zijn (niet in deze vorm, niet als mens of lichaam, maar als dat wat alles is) en je nooit werkelijk "klaar" bent; want als Jij/Waarheid/Bewustzijn oneindig is, hoe kun jij dan eindigen en "klaar" zijn? No such thing!

Het ijkpunt is het begin, het punt van waaraf jij (als mens/lichaam/geest) niets meer hoeft te doen, omdat Jij/Waarheid/Bewustzijn altijd al controle had over wat er gebeurde, en bovendien tot in oneindigheid (wat tijdloos is) controle zal hebben.

Het leven dat je leidde, of misschien zelfs 'levens die je leidde', tot aan dat punt was slechts de voorbereiding die nodig was om werkelijk te zien wat is... en de lengte van die voorbereiding verschilt per mens/lichaam/geest.

Jij/Waarheid/Bewustzijn is het enige dat weet wanneer een mens/lichaam/geest er klaar voor is.

Wakker worden is geen groepsproject. Jij bent en Waarheid en Bewustzijn is het enige dat er is. Het is niet de bedoeling dat we het samen doen en tegelijk wakker worden, het is niet de bedoeling dat je wacht op de ander om het ook te begrijpen.

YOU! GO! NOW!

ANGST VOOR DE DOOD?

Alles is terug te voeren op de angst voor de dood. Zelfs als we ons daarvan niet bewust zijn, zelfs als we het ontkennen en zelfs als we allerlei bewijzen aanvoeren waarom het niet zo is. Alles draait om de dood en onze soms bewuste maar vaker onbewuste angst daarvoor.

Alles wat we vinden dat we moeten doen, doen we omdat we er na onze dood geen tijd meer voor hebben. Alles wat we voelen, voelen we omdat we het niet meer kunnen voelen als we straks dood zijn: "Als ik straks dood ben, dan heb ik 'dit' niet gedaan, heb ik 'dat' niet tegen 'die en die' gezegd, heb ik het niet goedge maakt met 'zus en zo', heb ik 'dat' niet bereikt, heb ik die auto niet gekocht, heb ik niet... heb ik niet... heb ik niet..." Et cetera.

We moeten alles bereikt hebben voor die dood, alles gedaan hebben voor die dood, alles rechtgetrokken en alles gezegd hebben voor die dood en dat maakt ons en ons leven compleet krankzinnig; maar die dood is net zo'n illusie als dit leven, want: of alles hier is illusie of niets hier is illusie. 'Half-half' bestaat niet.

Het is de dood die ons en ons leven zo gestoord maakt, omdat we ons op één of andere manier wijs hebben gemaakt dat we maar een korte tijd hebben om te doen wat we geloven dat we moeten doen, puur en alleen omdat we dat in ons stompzinnige

hoofd hebben gehaald... en dat is bullshit. De dood is bullshit, en de angst voor dood is bullshit, dus alles wat we denken dat we moeten doen is bullshit.

Omarm de dood en haal zo de angel uit iets wat niet werkelijk bestaat, het maakt het leven werkelijk makkelijker en minder krankzinnig. Hoe doe je dat? Dat heb ik al eens geschreven, en dat kun je hier vinden: "MEMENTO MORI (www.autolyse.nl)"

WAT IS 'DONE' (KLAAR)?

In zijn boeken schrijft Jed McKenna over een soort van mystieke plaats of 'staat van zijn' dat hij "Done" noemt ("Klaar" in de Nederlandse vertalingen). Ik heb dat altijd een verwarrend deel van zijn verhaal gevonden, omdat het klinkt als een eindpunt... wat het klaarblijkelijk niet is. Hierdoor kunnen lezers het idee krijgen dat ze nog niet klaar zijn, terwijl ze dat wel zijn.

Ik ben op een gegeven moment tot de conclusie gekomen dat ik 'klaar' ben en merkte vervolgens dat er absoluut niets veranderde. Alles ging door zoals het altijd bezig was, mijn directe reacties daarop veranderden niet en het leven bleef het leven zoals het leven altijd was geweest. Er was overduidelijk nog steeds 'Verder!'.

Als ik in de omgeving was van mensen waarvan ik geloofde dat ze het zouden kunnen begrijpen en ik zei dat ik 'klaar' was, dan deden ze hun best om te bewijzen dat dit niet zo was, omdat alles overduidelijk doorging, dat ik klaarblijkelijk niet veranderd was en dat ik zichtbaar nog steeds bestond... et cetera. En daar hadden ze natuurlijk helemaal gelijk in... maar toch was ik 'klaar'; toch ben ik 'klaar'.

Wat is 'klaar'? Wat houdt dat in? Het zijn legitieme vragen die beantwoord moeten worden. Jed McKenna heeft op zijn forum,

bijna tussen neus en lippen door, een kleine verklaring gegeven.
Hij schrijft:

"I used the word "done" but it was more for the general populace. Truth, who and what you are, is infinite, meaning "not finished". When one is "done" the experience of what you are takes on a revealing all of it's own, layer upon layer upon layer. Infinity never ends and neither do you."

Vertaling (van mij):

"Ik gebruikte het woord 'klaar', maar het was meer voor de algemene bevolking. Waarheid, wie en wat je bent, is oneindig, wat "niet beëindigt" betekent. Wanneer men 'klaar' is, krijgt de ervaring van wat je bent een geheel eigen onthullende eigenschap, laag na laag na laag. Oneindigheid eindigt nooit en jij ook niet."

Dit betekent in feite dat 'klaar' net zoiets is als 'Spirituele Verlichting'. Het is niet zo dat alles vanaf het moment dat je 'klaar' bent voorbij is, als in: "vanaf nu ben ik klaar en ben ik er letterlijk niet meer" of: "vanaf nu ben ik verlicht en besta ik letterlijk niet meer." Het houdt in dat je 'klaar' bent met wat je deed en wat je was, en nu: 'Verder!'.

Je kunt niet stoppen met Zijn juist omdat je oneindige Waarheid bent — hoe ga je dat stoppen? 'Klaar' is eerder een soort van 'lijn in het zand', het punt waarop je stopt met zien wat niet is en start met zien wat is. Je bent klaar met zoeken, klaar met vragen stellen (of op z'n minst met vragen stellen en dan op zoek gaan naar antwoorden buiten jezelf).

Je bent 'klaar' omdat 'HET' duidelijk is en vanaf dat moment begint het leven los van de illusie, wel in de illusie maar niet van de illusie. Helemaal los komen van de illusie neemt tijd en vaak word je de illusie weer ingetrokken, maar altijd is er de 'wetenschap' dat het illusie is en de soms onbewuste-, maar steeds vaker de bewuste ervaring dat het niet echt waar is en dat je het niet echt serieus neemt.

Er is na 'klaar' altijd de duidelijk aanwezige keuze om te zien wat is in plaats van wat niet is. 'Klaar' is niet dat het allemaal afgesloten en voorbij is, want oneindigheid, wat Waarheid is en wat jij en ik zijn en alles is, stopt nooit. 'Klaar' is niet het einde, het is het begin. Alles voor 'klaar' was bullshit, alles na 'klaar' is zichtbaar niet waar... maar niettemin nog steeds en tot in oneindigheid gaande. Of, zoals Jed McKenna al schreef in zijn boeken: "Nothing forever!"

DOOD OF LEVEND?

Er zijn momenten, zoals nu, waarin ik niet weet hoe 'verder' er uit moet zien. Ik weet dat er altijd 'verder' is, niet omdat ik niet klaar zou zijn, maar omdat de waarheid oneindig is en alles wat waar is dus vanzelfsprekend doorgaat. Ik weet ook dat de 'hoe' vraag onzinnig is... maar ik probeer duidelijk te maken dat ik nu even niet weet wat ik zou moeten doen.

Niets interesseert me nog werkelijk. Muziek luister ik sporadisch, voornamelijk als achtergrond geluid. Boeken kom ik niet meer doorheen, alleen ECIW lees ik nog consequent; voor de rest heb ik drie boeken liggen die ik slechts voor de helft heb gelezen. Persoonlijke contacten zijn soms leuk, soms niet, maar zelden met werkelijk persoonlijke verbondenheid van mijn kant (een handvol mensen uitgezonderd, en zelfs daarbij weet ik niet of het een emotie van vroeger is of dat ik het nu daadwerkelijk nog voel — dit is moeilijk uit te leggen).

Ik principe weet ik niet eens zeker of ik nog wel leef. Wie kan bevestigen dat ik niet dood ben en dat wat ik nu meemaak niet 'verder' is na de dood? Ik kan het niet weten. Alles wat ik nu ervaar bevestigt alleen maar het idee dat ik schijnbaar in leven ben... maar wie zegt me dat dit werkelijk waar is?

Ik heb geen idee. Misschien ben ik wel dood? Als 'dood' net zo'n illusie is als 'leven', dan is er geen reden om aan te nemen dat de ego-denkkeest na die onbestaande 'dood' me niet nog

steeds zal doen geloven dat ik 'leef', om daarmee zijn onsterfelijkheid te bevestigen en te bewijzen.

Ik weet niet of ik dood of levend ben en er is geen mogelijkheid om bevestiging van één van de twee 'staten van zijn' te verkrijgen. Het feit dat ik steeds minder 'leuk' vind en steeds minder zaken 'belangrijk' vind, zou er op kunnen wijzen dat ik 'dood' ben, maar zeker weten doe ik het niet. En... ik weet ook niet zeker of ik nog leef, of, wat dat betreft, ooit geleefd heb.

SNIPS' AUTOLYSE

© Frits Spoelstra

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com